

Arrest

**nr. 51 520 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BINK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2009 doet verzoeker een melding van aanwezigheid in Gent.

Op 16 juni 2009 doet verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Op 23 september 2009 wordt aan verzoeker een E-kaart afgeleverd.

Zijn echtgenote dient op 9 november 2009 een aanvraag in als familielid van een burger van de unie, met name in functie van haar echtgenoot.

Op 30 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van I.A.I. (...) geboren te V. op (In) 20.11.1956 van Bulgaarse nationaliteit»

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de In artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor het recht op verblijf in het Rijk:

Betrokkene verkreeg op 23.09.2009 de E-kaart op basis van zijn zelfstandige activiteit bij de firma (...), Hij heeft echter op 30.09.2009 op de algemene vergadering zijn ontslag aangeboden als werkend vennoot. Dit ontslag werd op 19.10.2009 neergelegd bij de rechtbank van koophandel te Gent en op 28.10.2009 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Aangezien betrokkene mogelijks een ander statuut had aangenomen, werd op 22.03.2010 een brief verstuurd naar de vreemdelingendienst van de gemeente met daarin de vraag betrokkene uit te nodigen en te vragen nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige situatie (statuut). De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Er werd betrokkene vriendelijk gevraagd om, binnen de maand na kennisname (gebeurde op 24.03.2010) van die brief, nieuwe bewijsstukken voor te leggen die zijn huidige activiteiten aantonen. Hij heeft echter tot op heden, nu inmiddels toch al 2 maanden na datum van kennisname van die uitnodigingsbrief, nagelaten om dit te doen.

Derhalve moet ertoe besloten worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, na stopzetting van zijn zelfstandige activiteit bij (...) enig andere (nieuwe) economische activiteit heeft ontwikkeld of voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om te voorzien in het onderhoud van zijn gezin.

Gezien al deze elementen In het dossier, dient er dan ook overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt om de kosten ten laste te leggen van de tegenpartij. De Raad merkt op dat hij vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten kan ten laste leggen van een partij. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 42bis van de wet Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker wijst erop dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte moeten worden vermeld overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker wijst erop dat de beslissing niet enkel het *dictum* maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Bovendien moet de motivering afdoende zijn, wat *in casu* niet het geval is, nu verzoekers verblijf wordt beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging ernstig werden geschonden, nu hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende

wijze zijn verweer en argumenten te formuleren. De bestreden beslissing is gebaseerd louter op het feit dat hij zijn zelfstandige activiteit zou stopgezet hebben. Verweerder heeft evenwel nagelaten zich hierover te informeren bij verzoeker. *In casu* werd aan verzoeker één brief overgemaakt die dan nog gericht was aan de vreemdelingendienst van de stad Gent, met de vraag hem uit te nodigen de nodige bewijzen over te maken. Verzoeker werd naderhand hier niet aan herinnerd.

Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat hij ter goeder trouw is, nu hij werkwillig is en op zoek naar een tewerkstelling, nadat hij zijn zelfstandige activiteit diende stop te zetten. In zijn repliekmemoirie benadrukt hij dat dit buiten zijn wil om was. Verzoeker volgde en volgt nog steeds een cursus Nederlands, tevens heeft hij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd. Bovendien heeft hij recht op een tussenkomst van het ziekenfonds. Verzoeker wijst erop dat hij een reële kans maakt op werk en dat verweerder op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met deze stukken. In zijn repliekmemoirie vervolledigt hij dat deze stukken nochtans dateren van voor de bestreden beslissing.

3.2. Verweerder wijst er in zijn nota op dat de beslissing niet enkel motiveert door te verwijzen naar de juridische grondslag, met name artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid tot beëindiging van een verblijfsrecht indien de burger van de Unie niet meer voldoet aan de door artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden, maar ook aangeeft waarom verzoeker niet meer voldoet aan deze voorwaarden. Verweerder meent dan ook dat de beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd is. Tevens betoogt verweerder dat hij zich wel degelijk voldoende geïnformeerd heeft bij verzoeker nu, via de stad Gent, aan verzoeker een actualisering van zijn situatie op het vlak van werk werd gevraagd en verzoeker in deze brief ook werd gewaarschuwd dat hij bij een gebrek aan bewijzen riskeert zijn verblijfsrecht te verliezen. Verzoeker nam kennis op 24 maart 2010 van deze brief en had tot 24 april 2010 de tijd de bewijzen te verzamelen maar liet na dit te doen. De aangehaalde schendingen missen derhalve elke ernst.

3.3. Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden verkreeg als burger van de Unie, die op zelfstandige basis werkt, met name op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de stad Gent op 12 maart 2010 aan verweerder laat weten dat *“naar aanleiding van de aanvraag van de inschrijving van de dochter (...), blijkt dat de vader I.A. (...) ontslag heeft genomen als werkend vennoot. Betrokkene bewam zijn E-kaart op 03/09/2009 en nam ontslag op 30/09/2009! Betrokkene beweert te genieten van OCMW-steun.”* In bijlage voegt de stad Gent een bijlage bij het Belgisch Staatsblad van 28/10/2009 waarin staat *“Het aangeboden ontslag als werkend vennoot van dhr. I.A. (...) wordt aangenomen met ingang van 30/09/2009. Zijn aandelen(20) worden overgedragen aan Mevr. S.N. (...) zaakvoerder”*.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verweerder via de stad Gent, op 24 maart 2010 een schrijven ter kennis bracht aan verzoeker met volgende mededeling:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...)

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, bewijsstukken voor te leggen.

Gelieve betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun dat betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Overeenkomstig art. 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker, naar aanleiding van dit schrijven, enige bewijsstukken of documenten heeft ingediend.

Verweerder besliste dienvolgens op 30 juni 2010 het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te overhandigen. Verweerder lichtte deze beslissing als volgt toe:

“Betrokkene voldoet niet meer aan de In artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor het recht op verblijf in het Rijk:

Betrokkene verkreeg op 23.09.2009 de E-kaart op basis van zijn zelfstandige activiteit bij de firma (...). Hij heeft echter op 30.09.2009 op de algemene vergadering zijn ontslag aangeboden als werkend vennoot. Dit ontslag werd op 19.10.2009 neergelegd bij de rechtbank van koophandel te Gent en op 28.10.2009 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Aangezien betrokkene mogelijks een ander statuut had aangenomen, werd op 22.03.2010 een brief verstuurd naar de vreemdelingendienst van de gemeente met daarin de vraag betrokkene uit te nodigen en te vragen nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige situatie (statuut). De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Er werd betrokkene vriendelijk gevraagd om, binnen de maand na kennisname (gebeurde op 24.03.2010) van die brief, nieuwe bewijsstukken voor te leggen die zijn huidige activiteiten aantonen. Hij heeft echter tot op heden, nu inmiddels toch al 2 maanden na datum van kennisname van die uitnodigingsbrief, nagelaten om dit te doen.

Derhalve moet ertoe besloten worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, na stopzetting van zijn zelfstandige activiteit bij (...) enig andere (nieuwe) economische activiteit heeft ontwikkeld of voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om te voorzien in het onderhoud van zijn gezin.

Gezien al deze elementen In het dossier, dient er dan ook overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing enkel het *dictum* bevat en geen redenen weergeeft op grond waarvan de beslissing werd genomen en de motivering bovendien niet afdoende is, nu de enige motivering is dat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker zich vergist in feite. De bestreden beslissing bevat niet enkel een *dictum*, noch beperkt de bestreden beslissing zich tot de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert uitgebreid dat er een einde dient te worden gesteld aan het verblijf van verzoeker op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens motiveert de bestreden beslissing waarom verweerder tot deze conclusie komt, met name omdat verweerder niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet nu hij op 30 september 2009 zijn ontslag heeft aangeboden als werkend vennoot en hij ondanks dat dit hem uitdrukkelijk werd gevraagd niet heeft aangetoond een ander statuut te hebben aangenomen. Verzoeker heeft noch aangetoond een nieuwe economische activiteit te hebben ontwikkeld, noch over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het onderhoud van zijn gezin.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een eventuele schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en een manifeste beoordelingsfout.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als zelfstandige en dat verzoeker niet betwist dat hij niet langer aan het werk is als zelfstandige.

Verzoeker meent evenwel dat hij niet de kans gekregen heeft zijn verweer en argumenten te formuleren. Hij meent dat één brief onvoldoende is, nu deze gericht was aan de stad Gent en er hem geen herinnering werd verzonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de stad Gent de brief aan verzoeker heeft overgemaakt en dat hij op 24 maart 2010 er kennis van heeft genomen. Hoewel de brief initieel gericht was aan de stad Gent, blijkt duidelijk dat de stad Gent, minstens de inhoud van de brief diende over te maken aan verzoeker. De inhoud laat geen twijfel bestaan, dat verzoeker bijkomende bewijsstukken diende voor te leggen en dat hij zijn actuele situatie diende aan te tonen. Verzoeker werd tevens gewezen op artikel 42bis, § 1 en het risico dat hij bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België, riskeert zijn recht op verblijf te verliezen. Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel document heeft overgemaakt. Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet verwijten aan verweerder, die wel degelijk zorgvuldig te werk is gegaan door aan verzoeker mee te delen welke bewijzen verwacht werden, binnen welke termijn en de eventuele gevolgen van het niet bijbrengen van de nodige bewijzen. Verzoeker heeft wel degelijk de kans gehad zijn verweer te voeren en argumenten aan te brengen, doch verkoos hier geen gebruik van te maken.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift zijn actuele situatie voor het eerst toe. Hij betoogt dat hij zijn zelfstandige activiteit buiten zijn wil om diende te stoppen, dat hij werkwilig is, dat hij ter goeder trouw is, dat hij een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie volgt, recht heeft op een tussenkomst van het ziekenfonds en een reële kans maakt op werk. Verzoeker brengt hier bewijzen van bij en verwijt verweerder er geen rekening mee te hebben gehouden nu deze stukken dateren van voor de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat, hoewel de stukken dateren van voor de bestreden beslissing, verzoeker deze voor het eerst neerlegt na de bestreden beslissing en verweerder er op het ogenblik van de bestreden beslissing dan ook geen kennis van had, zodat het hem niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Het is enkel en alleen door de nalatigheid van verzoeker dat verweerder er geen kennis van had nu uit het administratief dossier blijkt –en verzoeker dit ook niet betwist– dat hem expliciet gevraagd werd de stukken ter actualisering van zijn situatie in te dienen.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen wanneer hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Verzoeker heeft geen bewijzen bijgebracht dat hij nog valt onder één van de onder artikel 40, § 4 bedoelde burgers van de Unie, zodat verweerder op redelijke wijze heeft geconcludeerd dat verzoekers verblijfsrecht kan beëindigd worden. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie is gekomen.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, of een manifeste beoordelingsfout worden dan ook niet aangetoond.

Aangaande de rechten van verdediging wijst de Raad erop dat deze niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN